

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНФІДЕНЦІЙНОСТІ В МЕДІАЦІЇ ПОЛІТИЧНИХ КОНФЛІКТІВ

У статті розглядається сучасний стан інституту медіації в контексті політичних процесів та його роль у вирішенні конфліктів між політичними силами. Автор детально розглядає ефективність та виклики впровадження професійної медіації в політичну сферу, зокрема у випадках, коли традиційні методи досягнення згоди виявляються неефективними. Особлива увага приділяється проблемам довіри до процедури політичної медіації та необхідності гарантування конфіденційності. Автор наголошує на потенціалі медіації у врегулюванні політичних конфліктів та визначає перспективи її використання в даній сфері. Також обговорюється роль медіації в контексті розвитку сучасного суспільства та важливість інтеграції цього методу в політичні практики. Аналізуються фактори, що впливають на розвиток медіаційного процесу у політичному середовищі, зокрема відсутність інституту професійної медіації та відповідних медіаційних центрів. Стаття визначає недоліки існуючої системи та робить акцент на необхідності розвитку та підтримки медіації як ефективного інструменту вирішення політичних конфліктів. Стаття також аналізує динаміку етапів медіаційного процесу та виклики, пов'язані з їх послідовністю. Зокрема, розглядається питання обов'язковості та можливості впровадження етапів у конкретному порядку. Виходячи з досвіду використання медіації у різних сферах, автор статті акцентує на значущості забезпечення конфіденційності в медіаційних процесах, зокрема в політичних сферах. Додатково, розглядається сучасне законодавче регулювання та етичні кодекси, які визначають стандарти поведінки для професійних медіаторів. Зокрема, аналізується підходи до гарантування конфіденційності в контексті політичних процесів та визначається необхідність розробки чітких та ефективних правових механізмів для забезпечення дотримання конфіденційності в політичних медіаційних випадках. У висновках статті висвітлюються переваги та недоліки використання медіації в політичних процесах, а також надається аргументація щодо стратегічної важливості та невідкладності інтеграції професійної медіації у політичну сферу. Зроблені висновки спрямовані на розвиток та вдосконалення інструментів медіації для подолання політичних конфліктів, а також впровадження ефективних заходів з гарантування конфіденційності в цьому контексті.

Ключові слова: політична медіація, медіація, врегулювання конфліктів, конфіденційність, фази медіації

Постановка проблеми. Конфлікти та суперечки супроводжували людство споконвіку, але методи, які використовувалися для управління ними, змінювалися. Значущим явищем останнього століття в цьому напрямку став стрімкий розвиток інституту медіації, методу, який набуває популярності для вирішення суперечок і конфліктів у все більшій кількості сфер суспільного життя. Сьогодні професійне посередництво в конфліктах вже довело свою ефективність у багатьох галузях, таких як цивільні та кримінальні спори; справи економічного характеру, зокрема, комерційні, торговельні угоди; в сфері фінансів та інвестицій; спори, що виникають з угод у сфері підприємницької діяльності; конфлікти в сфері будівництва; суперечки між співвласниками комерційних організацій; спори, де сторонами є підприємці та органи влади тощо – де медіація активно використовується та сприяє досягненню конструктивної взаємодії та співпраці. Зазначимо, що професіоналізація медіації та її впровадження в обіг як нормативно-усталеного методу вирішення спорів не відбувалося швидко в жодній з цих сфер. Інтеграція в практику альтернативних методів вирішення конфліктів, шляхом інституалізації посередництва та надання відповідного офіційного статусу професійному медіатору, що його здійснює, завжди свідчило про певний етап розвитку та зрілості цієї сфери. Будь який прогрес у впровадженні альтернативних методів завжди виводив

на перший план питання конфіденційності процесу медіації, як передумови ефективного вирішення конфліктів у всіх цих сферах. Важливість забезпечення конфіденційності набуває особливого значення в контексті забезпечення довіри між сторонами конфлікту та створення сприятливого середовища для вирішення складних питань.

Відсутність довіри між сторонами, недосконалість процесу медіації, мала інформованість суспільства про можливості альтернативних методів врегулювання спорів, приводять до того, що не дивлячись на доведену ефективність інституту медіації, він до цього часу залишається формально відсутнім в багатьох сферах суспільного життя, де насправді є потрібним. Однією з них є політичні відносини, при цьому історичний досвід та актуальні політичні події свідчать про те, що результативні прямі переговори між сторонами конфлікту не завжди є можливими, зокрема через відсутність бажання та ресурсів для взаєморозуміння у сторін. За наявності значних протиріч в політичній сфері, щодо яких не вдається досягти згоди традиційними методами, зростає потреба у альтернативних методах досягнення миру та врегулювання конфліктів. Звичайно, медіація не є універсальним рішенням і її використання не завжди є доцільним, але вважаємо, що потенціал цього методу в політичній сфері на сьогоднішній день до кінця не розкритий, там відсутній інститут професійної медіації та відповідні медіаційні центри, що спеціалізувалися б на врегулюванні політичних конфліктів. Звернення до можливостей, які надає посередництво та медіація у врегулюванні політичних спорів, може стати найбільш виправданим шляхом до згоди, а впровадження професійної медіації у політичну сферу вважаємо стратегічно важливим і невідкладним кроком, перш за все, у зв'язку зі ступенем впливу цієї сфери на долі багатьох людей, а часами, і на майбутнє людства.

Метою статті є дослідження дотримання конфіденційності медіації у політичних процесах, як ключового аспекту успішного процесу політичного посередництва.

Методи дослідження. Медіація є явищем багатоплановим та може бути досліджена в рамках різних наукових дисциплін, проте досі не має єдиної дослідницької концепції, яка враховувала б спільну мову, методи та інструменти дослідження, а також мала б єдину термінологію та систему понять. У зв'язку з такою особливістю предмета медіації, стаття має міждисциплінарний характер, та в роботі над нею був використаний комплексний підхід до методології дослідження, який базується, на структурному функціоналізмі та доповнюється еkleктичними методами дослідження, з різних гуманітарних дисциплін, включаючи також специфічні інструменти, властиві політології, правознавству, психології та соціології.

Виклад основного матеріалу. Люди є різними, мають різні цінності, інтереси і потреби, прагнуть отримати ресурси, кількість яких є обмеженою, тому суперечності між людьми виникають закономірно. Тож факт існування конфліктів треба прийняти як неодмінний наслідок природи людини. Проблема полягає не в самому існуванні конфліктів, а в руйнівних наслідках агресивного способу їх вирішення за умови негативного розвитку подій та деструктивної комунікації сторін. Такий тип комунікації часто спостерігається в політичних конфліктах. У суперечках політичного характеру ключові питання часто мають важливе значення для життя та функціонування цілої країни, а спосіб вирішення політичного конфлікту, може здійснювати вплив на долі мільйонів людей. Особливість політичних суперечок полягає також в тому, що це, як правило, стосунки тривалого характеру, які не піддаються простому і швидкому вирішенню, а деякі конфлікти в них іноді можуть тривати століттями. Ці політичні протистояння часто несуть в собі важкі наслідки і можуть суттєво впливати на цілі країни.

Медіація як метод вирішення конфліктів є давнім явищем, яке в залежності від епохи та культури набувало різних форм і особливостей, але її сутність завжди залишалася незмінною: в суперечках, де сторонам важко було самостійно знайти прийнятне рішення, до справи долучалася стороння третя особа. Це могло відбуватися, як зі власної ініціативи посередника, так і за запрошенням однієї або обох сторін. Але незалежно від того, хто виступав ініціатором залучення третьої сторони, таке включення ставало можливим лише за умови добровільної згоди обох сторін на медіацію та передбачало конфіденційність процесу та нейтральність медіатора. Завданням посередника під час участі в процесі врегулювання конфлікту ставало нівелювання негативних емоцій, пошук спільних інтересів сторін, а також компромісного рішення. Важливо при цьому, що прийняття будь-якого рішення завжди мало бути здійсненим самими сторонами конфлікту.

Згадаємо, що не дивлячись на довгу історію існування цього методу, лише відносно недавно він почав набувати формально усталених форм. Передумовою інституціоналізації альтернативних методів

вирішення спорів та надання їм офіційного статусу стала криза вирішення спорів судовим шляхом в американському судочинстві наприкінці 1960-х років, коли доступ до судів почав ставати дедалі більш обмеженим, зокрема, через надмірні судові витрати, а також велику формалізованість й тривалість самих процесів [1]. Крім того, з точки зору суспільної потреби у вирішенні спорів, суттєвим недоліком судового розгляду було обмеження рішень формально-правовою сферою, фактично не заглиблюючись до сутності та причин спору, а це означало, що ухвалене судом рішення часто призводило до непоправного погіршення відносин між сторонами, суб'єктивної відсутності задоволеності та порушення почуття справедливості однієї з них або обох сторін [2]. Відповіддю на соціальні розчарування, пов'язані з функціонуванням правосуддя, було створення руху на користь розвитку альтернативних методів вирішення спорів (ADR), метою якого стало полегшення навантаження на суди, залучення громади до вирішення власних конфліктів та сприяння ефективному захисту прав сторін спору [3]. На початку свого існування методи ADR застосовувалися переважно до цивільно-правових відносин на основі принципів рівності сторін і свободи вибору контрагента. З часом сфера застосування цих методів поступово стала розширюватися, перш за все на кримінальні, комерційні та адміністративні спори. Важливою особливістю альтернативних форм вирішення спорів є їх можливість функціонувати як доповнення до системи правосуддя або повністю незалежно від неї. До найпопулярніших форм ADR входять медіація та арбітраж. Кожний з цих методів вже функціонував раніше в суспільній практиці, але рух ADR підняв їх на новий рівень, призводячи до їх інституціоналізації в сучасному соціально-правовому контексті та водночас значно збільшивши частоту їх використання [4]. Одним з основних принципів альтернативних методів вирішення спорів став акцент на збільшенні громадської свідомості, довіри та особистої відповідальності учасників спору, чому мають сприяти розширення системи освіти та інформованості людей про можливості цих методів, в тому числі, шляхом проведення наукових досліджень щодо потенційних можливостей застосування альтернативних методів вирішення спорів в різних соціальних контекстах, в тому числі в політиці.

Вважаємо, що в сфері сучасної політики можливості, які надає медіація для вирішення конфліктів досі залишаються використаними недостатньо, а сам цей альтернативний метод вирішення конфліктів є необґрунтовано недооціненим. У вирішенні політичних суперечок, так само, як і в інших сферах, де медіація вже довела свою ефективність, підключення до вирішення конфлікту посередника-медіатора може бути надзвичайно корисним. Важливо при цьому розуміти, що медіатор має бути безсторонньою та нейтральною третьою стороною, яка неформально, гнучко та конфіденційно допомагає сторонам конфлікту самостійно досягти узгодження, результатом якого буде не лише досягнення згоди щодо різних спірних питань, але й кращого взаєморозуміння у майбутньому.

При цьому варто враховувати особливості та складності, які можуть виникати при проведенні медіаційного процесу в політичній сфері. Окрім міжособистісних факторів, яким приділяється велика увага в загальній теорії медіації, вирішальне значення тут набуває ціла низка інших аспектів, зокрема групова динаміка та міжгрупові механізми. В тому числі йдеться про тенденцію приписувати особистим внутрішнім причинам негативно оцінені дії особи з іншої групи частіше, ніж такі самі дії члена власної групи, а також про принципові відмінності в оцінці дій членів власної групи та групи чужої. Важливо розуміти, що це явище часто спостерігається у медіації, де учасники групового конфлікту оцінюють іншу сторону негативно в категоріях «свій-чужий». Це призводить до питання, яке викликає певні побоювання серед практиків в сфері медіації – можливість забезпечення конфіденційності, ключового принципу медіації, в політичній медіації. Зокрема, на думку Президента Варшавського Медіаційного Центру «Lewiatan» Романа Ревальда, попри інше, однією з найбільших складностей, що перешкоджають широкому впровадженню механізмів медіації в політичну сферу, є практичні труднощі в забезпеченні конфіденційності цього процесу [5].

Відзначимо, що не дивлячись на постійні наголошення на важливості дотримання конфіденційності в медіації, і навіть основоположність цього принципу для реалізації процесу медіації, наразі в правовому полі відсутня імперативна норма, що зобов'язувала б медіаторів зберігати конфіденційність.

Наприклад, стаття 8 Європейського Кодексу Поведінки Медіаторів (European Code of Conduct for Mediation Providers) передбачає вимоги до конфіденційності медіації [6]. Там зазначається, що за загальним стандартом уся інформація, пов'язана з медіацією, є конфіденційною, медіатори повинні вжити всіх розумних заходів для захисту рівня конфіденційності, передбаченого відповідними законами та правилами та/або погодженого сторонами. Ця норма, здається,

є абсолютною, не містить винятків і не вказує на можливість звільнення медіатора від обов'язку таємниці. Однак проблема полягає в тому, що сам кодекс є юридично необов'язковим документом. Це збірник рекомендацій для медіаторів, який не передбачає санкцій за невиконання передбачених ним норм. Таким чином, можна стверджувати, що обов'язок збереження таємниці, принаймні на рівні Європейського Кодексу Поведінки Медіаторів, є скоріше рекомендованим етичним принципом, прикладом «добрих практик», але не обов'язковим юридичним стандартом. Тож фактично можна сперечатися, в яких випадках медіатор може не зберігати таємницю медіації і чи присутні ризики того, що таємницю процесу потенційно можна скасувати.

В багатьох країнах, особливо в тих, в яких медіація має більш довгу історію, ніж в Україні, наприклад, в Польщі, обов'язок збереження таємниці медіації врегульований також на рівні національного законодавства та окремих кодексів (цивільно-процесуальний, кримінально-процесуальний), але ці норми можуть бути застосовані лише до чіткого переліку відповідних відносин, наприклад, цивільно-процесуальних або кримінально-процесуальних, і не розповсюджуються на сферу політики. І навіть в вузько спеціалізованих сферах найчастіше питання санкцій за порушення конфіденційності, найчастіше залишаються відкритими [7].

В Україні, наприклад, процедура та вимоги до медіації не занесені до жодного з кодексів, питанням медіації тут присвячений довгоочікуваний багатьма практиками Закон України «Про медіацію» [8]. Стаття 6 цього Закону присвячена питанням конфіденційності. В ній зазначається, що медіатор та інші учасники медіації, а також суб'єкт, що забезпечує проведення медіації, не мають права розголошувати конфіденційну інформацію, якщо інше не встановлено законом або якщо всі сторони медіації не домовилися у письмовій формі про інше. При цьому, конфіденційною інформацією відповідно до Закону вважається вся інформація, яка стала відома під час підготовки до медіації та проведення медіації, зокрема про пропозицію та готовність сторін конфлікту (спору) до участі у медіації, факти та обставини, висловлені судження та пропозиції сторін медіації щодо врегулювання конфлікту (спору), зміст угоди за результатами медіації. Визначено, що медіатор може розкрити конфіденційну інформацію іншій стороні (сторонам) лише за згодою сторони, яка надала таку інформацію. Також п. 5 ст. 6 Закону України «Про медіацію» передбачає заборону допиту медіатора як свідок у справі (провадженні) щодо інформації, яка стала йому відома під час підготовки до медіації та проведення медіації.

Однак, не можемо не зазначити, що попри те, що в Законі приділяється увага питанням конфіденційності медіації, але не приділено належної уваги забезпеченню гарантій дотримання цих вимог. Так, п. 3 ст. 6 має відсилочний характер, згадуючи лише про те, що особи, зазначені у частині першій цієї статті, за розголошення конфіденційної інформації несуть відповідальність, передбачену законом. При цьому наразі не відомо про який саме закон тут йдеться. Через те, що процедура медіації належним чином не імplementована до національного законодавства України, дуже важко уявити, відповідно до яких норм буде здійснюватися притягнення особи винної у порушенні принципу конфіденційності до відповідальності, а також те, про який саме вид відповідальності йдеться.

Більш того, вважаємо, що п. 4 ст. 6 цього Закону закладає підґрунтя для потенційних зловживань в сфері конфіденційності. Там зазначається, що в разі пред'явлення стороною медіації вимог до медіатора щодо невиконання чи неналежного виконання ним умов договору про проведення медіації медіатор звільняється від обов'язку збереження конфіденційної інформації в межах, необхідних для захисту його прав та інтересів. Вважаємо, що це може сповідувати не добросовісні дії іншої сторони, яка може навмисно ініціювати подання таких вимог, керуючись надуманими приводами. Звичайно, що в цій статті передбачається обов'язок суду, інших органів чи посадових осіб, які розглядають вимоги сторони медіації до медіатора або яким стало відомо про пред'явлення таких вимог, вжити заходів для унеможливлення доступу сторонніх осіб до конфіденційної інформації та її розголошення. Але так само, як і в попередніх положеннях, не зазначається жодної конкретної відповідальності про порушення таких вимог. Звичайно, що тут можуть бути застосовані загальні положення права щодо обов'язків посадових осіб, але наявність такого роду правових прогалин аж ніяк не сприяє високому рівню довіри до процедури медіації, тим більше, коли йдеться про питання політичні. Окремі професійні спілки та федерації медіаторів намагаються вирішувати цю проблему включаючи додаткові гарантії у власні регламенти, серед яких виключення зі спілки медіаторів особи винної, наприклад, в розголошенні даних отриманих під час процесу медіації. Важливим фактором тут може стати небажання медіатора втрачати свою

репутацію в професійному середовищі, а для клієнтів додатковою гарантією виступає довіра до репутації спілки медіаторів, але цього, безперечно, недостатньо для гарантування довіри до процедури політичної медіації в цілому.

У цьому контексті ключовим елементом, що визначає специфіку медіації як методу врегулювання спорів, є послідовно розташовані етапи цього процесу, які визначають завдання і дії посередника. Тож розглядаючи питання конфіденційності в медіації ми маємо підходити до цього процесу системно, розглядаючи структуру процесу, а також ті функції які покладаються на медіатора на кожному з цих етапів. Адже практика показує, що довіра до процесу медіації не виникає сама собою, вона складається з окремих елементів, серед яких і професійна компетентність медіатора, і чітке розуміння сутності та структури процесу медіації, а також тими гарантіями конфіденційності, які отримує кожна зі сторін на всіх цих етапах.

Хоча на перший погляд процес медіації має лінійний характер, етапи медіації скоріше подібні до певних фаз, які реалізуються нелінійно та не претендуючи на універсальність в найменуванні кожної з цих фаз, здається можливим створити їх загальну модель, яка враховувала б основні положення окремих концепцій, що існують на цю тему. Вона представлена на рис. 1 та може бути застосована до будь-якого спору, незалежно від сфери соціальних відносин, в якій цей конфлікт виник.

*Рисунок 1 – Фази досягнення порозуміння в медіації
(систематизовано автором)*

Зовнішня простота цієї моделі ховає в собі надскладну працю посередника та сторін в справі досягнення порозуміння. Як ми вже вказували вище, ці фази не реалізуються є лінійно, і на кожній з них можливий «відкат» та повернення на один чи декілька кроків назад. Абсолютно нормальною є ситуація, коли сторони за допомогою медіатора пройшли всі чотири попередні кроки вказаного алгоритма і вже, здавалося б, з одну сходинку до підписання угоди, зрозуміли, що є потреба зміни її вибору теми для дискусії, оскільки виявили, що їх спір є набагато більш глибоким, ніж їм здавалося раніше, тож вони мають повернутися на початок процесу та належним чином пропрацювати кожний з кроків цього алгоритму. Тільки тоді, коли угода підписана процедуру медіації можна вважати умовно завершеною. Якщо медіація була проведена правильно, медіатору вдалося допомогти сторонам побачити справжню сутність їх конфлікту, зрозуміти власні мотиви та цінності, а також мотиви та цінності протилежної сторони; а сторони добровільно та свідомо знайшли реалістичний варіант вирішення їх конфлікту, який є прийнятним для кожної з них, тільки тоді є велика вірогідність того, що порозуміння в конфлікті буде насправді тривалим та ефективним.

Необхідність забезпечення конфіденційності процесу медіації на кожній з цих фаз є надважливою в кожному виді медіації, але вона стає ще більш актуальною в політичних процесах, де сторони можуть бути ще більш обережні та обтяжливі у виявленні інформації, що стосується їхніх позицій та стратегій. Таким чином, при здійсненні процедури політичної медіації в кожній з цих фаз посередник мусить докладати окремих зусиль на побудову та підтримання конфіденційності процесу, що, в свою чергу, сприятиме підвищенню довіри до самого процесу та сприяє знаходженню конструктивних рішень в політичних конфліктах.

Розгляд окремих етапів проходження процедури медіації свідчить, перш за все, про факт, що медіація є динамічним процесом, який перетікає з однієї фази в іншу. Це підтверджує твердження,

що, хоча можливо визначити загальні характеристики того, що відбувається під час медіації та яка динаміка подій, в яких сторони конфлікту, за допомогою посередника, рухаються від конфлікту до узгодження, на практиці конкретний хід медіації є складним для опису та залежить передусім від комплексного поєднання дій посередника, відкритості сторін та їх довіри медіатору. Посередник може дотримуватися структури медіації або відхилитися від неї, відмовляючись від деяких етапів або змінюючи їх порядок. Більше того, той самий етап медіації може мати абсолютно інший хід в залежності від застосованих посередником заходів і інструментів. Можна припускати, що важливе значення для ходу медіації матиме особистісне визначення ролі, зокрема прийнята посередником концепція ролі, що виявляється в моделі медіації та практичний спосіб її виконання. Особисті властивості посередника можуть бути одним із факторів, що впливають на хід медіації та дають сторонам впевненість в тому, що конфіденційна інформація, яка була відкрита ними під час медіації не буде використана проти них.

Висновки. В рамках цієї статті нами були висвітлені важливі аспекти використання медіації в політичних процесах, ставлячи під сумнів загальноприйняте уявлення про вирішення політичних конфліктів через прямі переговори. Дослідження відкриває нові можливості та виклики, пов'язані із впровадженням медіаційних практик у політичну реальність. Підсумовуючи дослідження, зазначимо, що сучасне суспільство переживає складні виклики і конфлікти, що вимагають нових, ефективних методів їхнього вирішення. У цьому контексті політична медіація, як метод альтернативного врегулювання конфліктів, набуває все більшої важливості. Професіоналізація та інтеграція медіації в різні сфери суспільства свідчать про її розвиток та успіх. Однак політична сфера залишається однією з тих, де інститут медіації виявляється менш розвиненим і формально відсутнім. Запровадження медіації в політику не є універсальним рішенням, але при належній розробці та врахуванні особливостей може сприяти досягненню конструктивних рішень у політичних конфліктах. Практика показує, що довіра до процесу політичної медіації, а отже і можливості її втілення до реального життя, багато в чому залежить від рівня забезпечення конфіденційності. У сучасних політичних реаліях, де інформація є важливим ресурсом, гарантії конфіденційності стають ключовим елементом успішного вирішення конфліктів. Враховуючи необхідність підвищення довіри до політичних процесів, впровадження професійної медіації у політичну сферу визначається як стратегічно важливий і невідкладний крок.

Напрямки подальших досліджень. Для докладного розкриття теми рекомендується проведення додаткових наукових досліджень, спрямованих на аналіз конкретних випадків використання медіації у політиці та розробку ефективних механізмів забезпечення конфіденційності в політичних медіаційних процесах.

Бібліографічний список:

1. Bargiel-Matusiewicz, K. (2007). *Negocjacje i mediacje*. Warszawa: Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne.
2. Centrum Mediacji Lewiatan (2024). *O centrum mediacji* <<https://lewiatan.org/centrum-mediacji-lewiatan/>>
3. COE (2018). *European Code of Conduct for Mediation Providers* <<https://rm.coe.int/cepej-2018-24-en-mediation-development-toolkit-european-code-of-conduc/1680901dc6>>
4. Fisher, R. D., Ury, W. L., Patton, B. (2011) *Getting to Yes: Negotiating Agreement Without Giving In*. Penguin Books. 240 p.
5. Ikle, F. Ch. (1964). *How Nations Negotiate*. New York: Frederik A. Praeger.
6. Kordasiewicz, S. (2018). *Historyczna i międzynarodowa perspektywa mediacji*, w: E. Gmurzyńska, R. Morek, (red.) *Mediacje. Teoria i praktyka*. Warszawa: Wolters Kluwer.
7. Korybski, A. (1993). *Alternatywne rozwiązywanie sporów w USA*. Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.
8. Krajewska, A. (2009). *Spory konsumenckie i ich rozwiązywanie*. Warszawa: Trio.
9. Nye, J. S. (2023). *Soft Power and Great-Power Competition*. Springer Singapore. 208 p.
10. Qi, H. (2007). *A Comparison of the Effectiveness of International Conflict Mediation Strategies*. *Chinese Journal of International Politics*, vol. 1, s. 589-622.
11. Schelling, T.C. (1960). *The Strategy of Conflict*. Cambridge:Harvard University Press.
12. Walzer, M. (2002). *The Company Of Critics: Social Criticism And Political Commitment In The Twentieth Century* Paperback. Basic Books. 288 p.
13. Wojtanowicz, K., Pękala, M. (red.) (2021). *Oblicza mediacji. Wybrane zagadnienia*. Kraków: Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie.
14. *Закон України Про медіацію, 2021* (Верховна Рада України). *Офіційний сайт Верховної Ради України* <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1875-20#Text>>

References:

1. Bargiel-Matusiewicz, K. (2007). *Negocjacje i mediacje*. Warszawa: Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne.
2. Centrum Mediacji Lewiatan (2024). O centrum mediacji <<https://lewiatan.org/centrum-mediacji-lewiatan/>>
3. COE (2018). European Code of Conduct for Mediation Providers <<https://rm.coe.int/cepej-2018-24-en-mediation-development-toolkit-european-code-of-conduc/1680901dc6>>
4. Fisher, R. D., Ury, W. L., Patton, B. (2011) *Getting to Yes: Negotiating Agreement Without Giving In*. Penguin Books. 240 p.
5. Ikle, F. Ch. (1964). *How Nations Negotiate*. New York: Frederik A. Praeger.
6. Kordasiewicz, S. (2018). Historyczna i międzynarodowa perspektywa mediacji, w: E. Gmurzyńska, R. Morek, (red.) *Mediacje. Teoria i praktyka*. Warszawa: Wolters Kluwer.
7. Korybski, A. (1993). *Alternatywne rozwiązywanie sporów w USA*. Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.
8. Krajewska, A. (2009). *Spory konsumenckie i ich rozwiązywanie*. Warszawa: Trio.
9. Nye, J. S. (2023). *Soft Power and Great-Power Competition*. Springer Singapore. 208 p.
10. Qi, H. (2007). A Comparison of the Effectiveness of International Conflict Mediation Strategies. *Chinese Journal of International Politics*, vol. 1, s. 589-622.
11. Schelling, T.C. (1960). *The Strategy of Conflict*. Cambridge:Harvard University Press.
12. Walzer, M. (2002). *The Company Of Critics: Social Criticism And Political Commitment In The Twentieth Century Paperback*. Basic Books. 288 p.
13. Wojtanowicz, K., Pękala, M. (red.) (2021). *Oblicza mediacji. Wybrane zagadnienia*. Kraków: Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie.
14. *Zakon Ukrainy Pro mediatsiiu, 2021 (Verkhovna Rada Ukrainy)*. Ofitsiyni sait Verkhovnoi Rady Ukrainy <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1875-20#Text>

Kalashlinska M. V. Ensuring confidentiality in mediation of political conflicts

The article examines the current state of the mediation institute in the context of political processes and its role in resolving conflicts among political forces. The author thoroughly explores the effectiveness and challenges of implementing professional mediation in the political sphere, particularly in cases where traditional methods of reaching consensus prove inefficient. Special attention is given to issues of trust in the political mediation procedure and the necessity of ensuring confidentiality. The author emphasizes the potential of mediation in resolving political conflicts and identifies prospects for its application in this field. The role of mediation in the development of contemporary society and the importance of integrating this method into political practices are also discussed. Factors influencing the development of the mediation process in the political environment are analyzed, including the absence of a professional mediation institute and corresponding mediation centers. The article identifies shortcomings in the existing system and underscores the need for the development and support of mediation as an effective tool for resolving political conflicts. The analysis extends to the dynamics of mediation process stages and challenges associated with their sequence. Particularly, it delves into the issues of mandatory compliance and the feasibility of implementing stages in a specific order. Drawing on the experience of using mediation in various fields, the article emphasizes the significance of ensuring confidentiality in mediation processes, especially in political spheres. Additionally, it scrutinizes contemporary legislative regulations and ethical codes that define behavioral standards for professional mediators, highlighting the approaches to ensuring confidentiality in the context of political processes. The necessity of developing clear and effective legal mechanisms to guarantee confidentiality in political mediation cases is emphasized. In the conclusions of the article, the advantages and disadvantages of using mediation in political processes are highlighted. The argumentation emphasizes the strategic importance and urgency of integrating professional mediation into the political sphere. The drawn conclusions aim at the development and improvement of mediation tools to overcome political conflicts, along with the implementation of effective measures to guarantee confidentiality in this context.

Keywords: *political mediation, mediation, conflict resolution, confidentiality, phases of mediation*